

Η διαδρομή από την Αριστοκλέους στο Πολύδροσο ανήμερα του τελικού θυμίζει Μεγάλο Σάββατο, δύο ώρες πριν από την Ανάσταση. Τα αυτοκίνητα στους δρόμους μετριούνται στα δάχτυλα, και η Κηφισιάς μοιάζει με εκείνες τις άδειες λεωφόρους στη μέση του πουθενά, που βλέπουμε στις αμερικάνικες ταινίες. Επειδή δεν ξέρω πού ακριβώς είναι η οδός Σάμου στο Πολύδροσο, βάζω μπρος το GPS. Αυτή τη φορά με καθοδηγεί σωστά, και από Κώστα Βάρναλη με βγάζει στη Σάμου, μέσω της λεωφόρου Χαλανδρίου-Αμαρουσίου. Η όλη διαδρομή έχει κλέψει μόλις δέκα λεπτά από τη ζωή μου.

Μπορεί η διαδρομή να ήταν ήσυχη, στη γωνία όμως της Σάμου με τη Στρατηγού Ρογκάκου γίνεται το έλα να δεις. Κόσμος στα πεζοδρόμια, άνθρωποι κρεμασμένοι από τα μπαλκόνια, περιπολικά με αναμμένες τις σειρήνες. Και στη μέση όλων αυτών ένα Φολκσβάγκεν Γκολφ σκεπασμένο με καραβόπανο. Ωραία, κλέψαμε από τους Ισπανούς το θέαμα, λέω μέσα μου. Ψάχνω και βρίσκω τους Βλασόπουλο και Δερμιτζάκη, που κουβεντιάζουν στη γωνία με το πλήρωμα ενός περιπολικού.

«Θέλετε να ρίξετε μια ματιά;» με ρωτάει ο Βλασόπουλος.

«Ξέρουμε ποιος ήταν;»

«Ναι, είχε ταυτότητα πάνω του και στη θήκη την άδεια οδήγησης. Τον έλεγαν Κυριάκο Φαναριώτη και απ' ό,τι έμαθα πρόχειρα, δούλευε σε μια επιχείρηση, στην πολυκατοικία επί της Σάμου, ακριβώς απέναντι».

«Ξέρεις πώς λένε την επιχείρηση;»

Με πάει στην είσοδο της πολυκατοικίας και μου δείχνει μια ταμπέλα που γράφει: «Cash Flow – Εισπρακτικές Επιχειρήσεις». Το «εισπρακτικές επιχειρήσεις» δε μου λέει τίποτα, με την έννοια ότι όλες οι επιχειρήσεις είναι εν τέλει εισπρακτικές. Γιατί να έχεις επιχείρηση όταν δεν εισπράττεις;

Τους λέω να σηκώσουν λίγο το караβόπανο και ρίχνω μια ματιά στο θύμα. Ο Φαναριώτης κάθεται στη θέση του οδηγού, αλλά δεν κρατάει το τιμόνι. Τα δυο χέρια του αγγίζουν το κάθισμα, ενώ το κορμί του έχει γείρει προς τα πίσω. Το κεφάλι του βρίσκεται στο πίσω κάθισμα και κοιτάζει το σώμα, από το οποίο αποκόπηκε βίαια πριν από λίγο. Το σήμα κατατεθέν «D» δεν είναι αυτή τη φορά καρφίτσωμένο πάνω στο θύμα. Ο δολοφόνος το έχει αφήσει στο κάθισμα του συνοδηγού, προφανώς επειδή βιαζόταν.

Κατεβάζω πάλι το караβόπανο, γιατί δε χρειάζεται να δω τίποτε άλλο, και δεν είναι να τρως πολλή ώρα με τέτοιο θέαμα.

«Ειδοποίησες τον Σταυρόπουλο;»

«Ναι. Με έβρισε, αλλά έρχεται. Και η Σήμανση είναι στο δρόμο».

«Ποιος τον βρήκε;»

«Μια γυναίκα που περνούσε με το αυτοκίνητο. Θέλετε να της μιλήσετε;»

Η αστυνομία του Χαλανδρίου έχει κλείσει την κυκλοφορία από το ύψος της Καρκαβίτσα προς τη Σάμου και από τη γωνία της Στρατηγού Ρογκάκου με την Κριεζή. Πριν από την κόκκινη κορδέλα είναι παρατημένο στη μέση του δρόμου ένα Σμαρτ. Στο πεζοδρόμιο κάθετα μια κοπέλα γύρω στα τριάντα πέντε με ένα μπουκάλι νερό στο χέρι.

«Πέστε μου πώς τον βρήκατε;» τη ρωτάω. «Με την ησυχία σας, δε βιαζόμαστε».

Παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Δε γίνεται να σας τα πω αύριο; Τώρα δεν ξέρω τι μου γίνεται».

«Το καταλαβαίνω και δε θα σας απασχολήσω πολύ. Τρία πράγματα θα μου πείτε και τα υπόλοιπα θα τ' αφήσουμε για αργότερα».

Παίρνει δεύτερη βαθιά ανάσα. «Περνούσα με το αυτοκίνητό μου από τη Σάμου. Το Φολκσβάγκεν ήταν επί της Σάμου, κοντά στη γωνία με τη Ρογκάκου. Το προσπέρασα και μετά συνειδητοποίησα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Κατέβηκα από το αμάξι και έτρεξα, γιατί νόμισα ότι ο άνθρωπος είχε πάθει κάτι και ήθελε βοήθεια. Όταν πήγα κοντά, κατάλαβα ότι – έλειπε το κεφάλι του».

«Θυμάστε τι κάνατε;»

«Άρχισα να φωνάζω, αλλά κανείς δε μ' άκουσε. Κάποια στιγμή πρέπει να έβγαλα το κινητό μου και να πήρα το εκατό».

Ασφαλώς και δεν την άκουγε κανείς. Όλοι ήταν

μπροστά στις τηλεοράσεις τους. Ακόμα και αν άκουσαν τις φωνές της, θα νόμιζαν ότι φωνάζει για τον τελικό. Το ίδιο έκανε και η Κατερίνα πριν από μια ώρα.

«Εντάξει, τελειώσαμε. Τα υπόλοιπα θα μας τα πείτε στην επίσημη κατάθεση. Θέλω μόνο το όνομα και τη διεύθυνσή σας».

«Με λένε Χρύσα Λεβέντη και μένω στη Φραγκοκλησιάς 52».

Σημειώνω το όνομα και τη διεύθυνσή της. «Θα σας έλεγα να μην οδηγήσετε στην κατάσταση που είστε. Θα σας πάμε εμείς στο σπίτι σας».

Στο μεταξύ έχει φτάσει το βαν της Σήμανσης. «Ρίξε μια γρήγορη ματιά» λέω στον Δημητρίου. «Τα υπόλοιπα θα τα κοιτάξεις όταν θα πάρετε το Φολκσβάγκεν στο εργαστήριο».

Κουνάει το κεφάλι του και πιάνει δουλειά, ενώ εγώ λέω στο δεύτερο περιπολικό να αδειάσει το δρόμο από το φιλοθεάμον κοινό. Βλέπω το ασθενοφόρο να μπαίνει στη Σάμου και να παρκάρει. Πίσω του έρχεται ο Σταυρόπουλος με το δικό του αυτοκίνητο.

«Πάλι με τραβολογάς νυχτιάτικα» μου λέει αντί για καλησπέρα. «Και μου τρωσ και τον τελικό».

«Όχι εγώ, ο δολοφόνος».

«Καρμπόν με τους προηγούμενους;»

«Εκ πρώτης όψεως, ναι».

«Πιάσ' τον, ρε Χαρίτο, γιατί, πρώτον, το θέαμα δεν είναι καθόλου ευχάριστο, ακόμα και για μένα και, δεύτερον, έτσι όπως πάμε, θα με κάνεις να λαγοκοιμάμαι με το αφτί μου στο τηλέφωνο».

Ξαφνικά, βλέπω μια κουστωδία αυτοκινήτων με αναμμένους προβολείς να πλησιάζει. Καταλαβαίνω αμέσως ποιους θα υποδεχτώ. Τα αυτοκίνητα σταματάνε μπροστά στο απαγορευτικό της αστυνομίας, στη Σάμου. Ο δημοσιογράφοι πετάγονται έξω και αρχίζουν να εφορμούν προς κάθε κινούμενο στόχο. Οι πρώτοι τρέχουν στους γείτονες, που είναι μαζεμένοι στο πεζοδρόμιο, οι άλλοι στο περιπολικό. Κάποιοι με βλέπουν να στέκομαι στη γωνία της Στραγγητού Ρογκάκου και πέφτουν πάνω μου.

«Τι έγινε, κύριε αστυνόμει;»

«Έχουμε κι άλλο θύμα».

«Από τον ίδιο δολοφόνο;»

«Έτσι δείχνει εκ πρώτης όψεως. Αύριο θα ξέρουμε περισσότερα».

«Ποιος ήταν το θύμα;»

«Ακόμα δεν έχουμε επίσημη ταυτοποίηση». Με κοιτάζουν με ειρωνικό ύφος, γιατί το έχουν μάθει ήδη από τους γείτονες. «Ακούστε, ξέρω ότι το μάθατε, όπως και εμείς» τους λέω. «Μην το γράψετε όμως, ώσπου να ειδοποιήσουμε επίσημα την οικογένειά του. Δεν είναι σωστό να το μάθουν από το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση. Ας μείνει “αγνώστων λοιπών στοιχείων” για την ώρα. Πέστε το και στους συναδέλφους σας».

«Εντάξει, κύριε αστυνόμει» μου απαντούν χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Τους αφήνω και κάνω μια γύρα να βρω κανένα ανοιχτό περίπτερο. Συνήθως, πηγή πληροφοριών για εγκλήματα που γίνονται στη μέση του δρόμου

είναι τα περίπτερα. Αυτήν την ώρα όμως είναι όλα κλειστά. Βρίσκω μόνο ένα ανοιχτό, στη γωνία Ακακιών και Φραγκοκλησιάς, αλλά αυτό πέφτει μακριά και είναι απίθανο να έχει πιάσει κάτι περίεργο το μάτι του περιπτερά.

Ο Δερμιτζάκης γυρίζει από μια πρώτη γύρα που έχει κάνει στα φωτισμένα διαμερίσματα των πολυκατοικιών της Σάμου.

«Το βλέπω στο ύφος σου» του λέω, πριν προλάβει να μου μιλήσει.

«Κανείς δεν είδε τίποτα. Όλοι ήταν κολλημένοι στου γυαλί για τον τελικό».

Διαλέγει πάντα τις σωστές ώρες, λέω μέσα μου. Σκότωσε τον Ρόμπινσον πρωί, όταν τα πάντα στη Μητροπόλεως ήταν ακόμα νεκρά. Σκότωσε τον ντε Μορ σε ένα μπαρ τα ξημερώματα, την ώρα που έκλεινε, και όλοι γύρω είχαν πάει για ύπνο. Και τώρα σκοτώνει τον Φαναριώτη πάνω στον τελικό του Μουντιάλ, όταν όλοι είναι κολλημένοι στις οθόνες τους. Όσο για τον Ζησιμόπουλο, αυτός δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη δυσκολία, αφού το σπίτι του ήταν στην ερημιά, και από τη στιγμή που ο δράστης γνώριζε το καθημερινό ωράριο της κηπουρικής του, του ήταν παιχνιδάκι.

Το ανοιχτό ερώτημα είναι αν τα κάνει όλα αυτά μόνος του ή αν έχει συνεργό. Ο αντάρτης των τραπεζών έχει σίγουρα συνεργό, αφού στην αφισοκόλληση και στα αυτοκόλλητα χρησιμοποίησε διαφορετικά πρόσωπα: έναν μαύρο στην πρώτη περίπτωση και έναν δικό μας στη δεύτερη. Κάτι μου λέει ότι έ-

χει, αλλά δεν ξέρουμε ακόμα τον τρόπο που συνεργάζεται μαζί του και τι του προσφέρει.

Είναι μάταιο να συνεχίσω απόψε την έρευνα. Θα πρέπει να έρθω αύριο το πρωί, να μιλήσω με τους συνεργάτες του στην εταιρεία και να δω μήπως το πλησιέστερο περίπτερο είδε κάποια κίνηση πριν από το φόνο.

«Ειδοποιήστε την οικογένειά του, αλλά φροντίστε να τους το φέρετε μαλακά» λέω στον Βλασόπουλο.

Πηγαίνω στον Δημητρίου, που έχει διακόψει, για να τελειώσει πρώτα την επιτόπου εξέτασή του ο Σταυρόπουλος.

«Έχεις να μου πεις κάτι;»

«Δύο πράγματα. Πρώτον, το αμάξι δεν ήταν σε κίνηση. Μάλλον είχε μπει και ετοιμαζόταν να βάλει μπρος, γιατί βρήκαμε το κλειδί στη μίζα. Δεύτερον, η πόρτα του οδηγού δεν παραβιάστηκε. Ή πρώτη εκδοχή είναι ότι μόλις είχε μπει στο αμάξι, έβαλε το κλειδί στη μίζα και ο δολοφόνος τον πρόλαβε πριν κλείσει την πόρτα. Η δεύτερη είναι να του την άνοιξε το ίδιο το θύμα για κάποιο λόγο και η τρίτη ότι την άνοιξε ο δράστης, ενώ το θύμα ήταν απασχολημένο να βάλει μπρος το αμάξι, και τον σκότωσε πριν προλάβει να αντιδράσει. Αν βρούμε ξένα δακτυλικά αποτυπώματα πάνω στο χερούλι της πόρτας, αυτή η εκδοχή θα είναι η πιο πιθανή».

«Ενδεχομένως, αλλά δεν είναι απαραίτητο τα δακτυλικά αποτυπώματα να είναι του δράστη. Μπορεί να είναι οποιουδήποτε άλλου που άγγιξε το

χερούλι. Αν θες τη γνώμη μου, είμαι σχεδόν βέβαιος ότι ο δράστης φορούσε γάντια. Είναι πολύ μεθοδικός, για να παραβλέψει αυτή τη λεπτομέρεια».

Ο Σταυρόπουλος έχει τελειώσει και βγάζει τα γάντια του. «Θέλεις να μάθεις αν είναι ο ίδιος δράστης;» με ρωτάει ειρωνικά.

«Δε χρειάζεται, το ξέρω».

«Ναι, αν και αυτή τη φορά η κλίση του σώματός του θα πρέπει να ήταν διαφορετική, γιατί τον χτύπησε από το πλάι και όχι από πίσω, όπως με τα προηγούμενα θύματα».

«Τι ώρα περίπου τον σκότωσε;»

«Δεν πρέπει να είναι πάνω από τρεις ώρες. Το σώμα του είναι ζεστό ακόμα».

Την ώρα που όλος ο κόσμος έβλεπε τον τελικό. Ο Σταυρόπουλος με χαιρετάει με ένα νεύμα και απομακρύνεται. Λέω στους βοηθούς μου να είναι εδώ αύριο το πρωί στις εννιά.

«Και η Κούλα;» με ρωτάει ο Δερμιτζάκης.

«Όχι. Η Κούλα θέλω να μάθει ό,τι μπορεί γι' αυτές τις Εισπρακτικές Επιχειρήσεις Cash Flow».

Την ώρα που μπαίνω στο Σέατ, οι δημοσιογράφοι είναι ακόμα στον τόπο του εγκλήματος. Κάποιοι κάνουν ρεπορτάζ, ενώ άλλοι είναι στημένοι μπροστά στην κάμερα και δίνουν ανταπόκριση.

Η ώρα έχει πάει τρεις όταν φτάνω στο σπίτι. Τα παιδιά έχουν φύγει προ πολλού, και η Αδριανή κοιμάται τον ύπνο του δικαίου.